వడ్లగింజ

అనంతనారాయణ సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వస్తూ ఉంటే జనసమూహంతో రోడ్లు కోలాహలంగా ఉన్నాయి. ఎవరి ధోరణి వారిది. ఎవరి దారి వారిది. ఒకరితో ఒకరికి సంబంధం లేదు. ఆఫీసులో ఇదే సంత. గుమాస్తాలు, చివరికి బంట్రోతులు సహితం ఆఫీసు పని మాని బీడి, సిగరెట్లు కాలుస్తూనో, సొల్లు కబుర్లు చెప్పుకుంటూనో కాలాన్ని ఖర్చుచేస్తారు. వీళ్ళకు జీతాలు ఇస్తున్నది ఇందుకోసమా? వాళ్ళతో వాగివాగి అనంతనారాయణ బుర్ర బద్దలౌతుంది. బజారులోనికి వస్తే, స్త్రీ పురుషులు చెట్టాపట్టాలు వేసుకొని, చేతుల్ని వూయల్లా వూపుకుంటూ, కిలకిల నవ్వుకుంటూ నడుస్తారు. ఇది నడిరోడ్డు – నలుగురూ చూస్తే అసభ్యంగా ఉంటుంది, చూసే వాళ్ళు ఏం అనుకుంటారు? అనే తలంపు వాళ్ళకు కలగదో లేక చూసి వాళ్ళు అసూయపడి కళ్ళు కుట్టుకుంటే తమకేం నష్టం అని నిర్లక్ష్యమో? ఛీ! ఛీ! రోజు రోజుకి ప్రజల్లో ఏమిటో ఈ మార్పు?

అనంతనారాయణ ఇంటికి చేరగానే వీధితలుపుకి వేసి ఉన్న తాళం కప్ప వెక్కిరించింది. తలుపుకి ఉన్న తాళం చూసేసరికి అతనికి వెర్రికోపం వచ్చింది.

'ఛీ! ఏం మనిషి? అలసి సొలసి భర్త ఇంటికి వస్తాడన్న జ్ఞానం లేకుండా ఈవిడ తిరుగుళ్ళేమిటి? ఇప్పుడేం చేయాలి? ఎక్కడని తానామెను వెతుకుతాడు?' తల బాదుకుంటూ నిల్చున్నాడు. కోపంతో ముఖం కందగడ్డలా తయారయింది.

ఎవరిమీద కోపం ప్రదర్శించాలి?

ఎదురుగా లేని భార్య మీదా?

తలుపుకి ఉన్న తాళం మీదా?

లేక ఆఫీసునుంచి వచ్చిన తనమీదా?

చేసేదిలేక భార్యకోసం ఎదురుచూడసాగాడు. కనుచూపు మేరలో ఆమె జాడ లేదు.

'ఛీ! బొత్తిగా సిగ్గూ శరమూ లేవు. నడిరోడ్డుమీద అంతలా ప్రణయం ఒలకబోసుకుంటూ తిరగాలా? నేటి సినిమాల ధర్మమా అని మంచి బుద్ధులు అలవడకపోయినా, ఈ అధునికత మాత్రం అలవడింది' అనుకున్నాడు, రోడ్డుమీద జంటల్ని చూసి. అయినా ఎవరెలా పోతే తన కెందుకు?

భార్య వస్తున్న జాడ లేదు.

ఎదురింటి గోపాలం ఇంకా ఆఫీసునుంచి వచ్చినట్లు లేదు. అతని భార్య రమణి భర్త కోసం నిరీక్షిస్తున్నట్లుంది. అప్పుడే స్నానం చేసి ఇస్త్రీ చీర కట్టుకుని ఉంది - పాలరాతి బొమ్మలా! ఉహుఁ! తనకూ ఉంది భార్య! ఏం ప్రయోజనం? రమణిలా గుమ్మంలో నిల్చుని నిరీక్షించక పోయినా బాధలేదు. కనీసం ఇంటికి తాళం పెట్టి బయటికి వెళ్ళకపోతే అదే పదివేలు. వాచీ వంక చూశాడు. వాచీలో పెద్ద ముల్లు ముందుకు ఉరకలు వేస్తున్నట్లే అతనిలో కోపం కూడా ఉరకలు వేస్తున్నాది.

"ఈ రోజు మీరు చాలా తొందరగా వచ్చారే! రోజులా అలస్యంగా వస్తారనుకొని కాంతమ్మగారి ఇంటికి వెళ్ళాను" అంది అనంతనారాయణ భార్య కాశీరత్నం తలుపు తాళం తీస్తూ.

'హుఁ! భర్త ఇంటికి వచ్చేసరికి ఇంటి దగ్గర లేనందుకు బాధ లేదు. పైగా ఆ ముసిముసి నవ్వేమిటో?'

ఆమె లోపలికి అడుగు వేసింది ఆమె వెనుక తను వెళ్ళి కోపాన్నంతా ప్రదర్శించి గభాలున తలుపులు మూశాడు అనంతనారాయణ.

అనంతనారాయణకు కోపాన్ని అణుచుకోవడం సాధ్యం కాలేదు. భార్యమీద ధుమధుమలాడాడు. భర్త ధుమధుమలాడుతూ ఉంటే కాశీరత్నానికి కోపం నసాళానికి ఎక్కింది. భర్తను కొట్టలేదు. ఎదిరించలేదు. అందుకే వంటింటిలోనికి వెళ్ళక నేరుగా పడక గదిలోనికి వెళ్ళింది.

'చాలా బాగుంది! అలసి పొలసి ఇంటికి వచ్చే భర్తలకోసం కంటిలో వత్తులు వేసుకుని అందరి భార్యలు వీధిగుమ్మంలో నిరీక్షిస్తూ ఉంటే, ఈవిడగారికి అలాంటి ఆలోచన లేదు. తాళం పెట్టి వీధిలోకి పోవడం. పోనీ, ఇంటికి వచ్చిన తరువాతనైనా పొరపాటున పశ్చాత్తాప పడడంపోయి, బుంగమూతి పెట్టుకొని అలక గృహంలో మంచం మీద పవ్వళించడం' అనుకున్నాడు భార్యకు వినిపించేటంత స్వగతంగా.

"అనండి! ఎన్నైనా అనండి! ఆఫీసులో బంట్రోతులతో దెబ్బలాడి, వారిమీద చూపలేని కోపం నా మీద చూపండి. రోజు రోజు ఇంటికి తాళం వేసి వెళ్ళిపోతున్నానా ఏమిటి? జన్మాని కొక శివరాత్రి అన్నట్లు ఈ రోజు ఇలా తాళం వేసుకుని వెళ్ళానో, లేదో ఇంటికి వస్తూనే సాధిస్తున్నారు. మీరు రోజు ఆలస్యంగా ఇంటికి వస్తే తప్పులేదు. ఈ రోజు అయిదు నిమిషాలు ఆలస్యమైతే విరుచుకుపడాలా?"

"అంటే నేను ఇలా గంటల తరబడి దేవిగారి నామజపం చేస్తూ నడి రోడ్డు మీద

నిలబడాలా? నీలాగే అంద రాడవాళ్ళు ప్రవర్తిస్తున్నారా? చూడు ఎదురింటి గోపాలం భార్య భర్త కోసం ఎలా ఎదురుతెన్నులు చూస్తూ నిలుచున్నదో" కాశీరత్నానికి భర్త మాటలతో మరింత దుఃఖం ముంచుకు వచ్చింది.

తనేం నేరం చేయలేదే? రోజూ ఇల్లు వదలివెళ్ళిపోవడం లేదే? ఈ రోజు ఒక్క అయిదు నిముషాలు అటూ ఇటూ అయింది. అందుకే ఇంత ధుమధుమలా?

"ఏదో బుద్ధి గడ్డితిని వెళ్ళాను. మరి జన్మలో ఇల్లు కదలను లెండి. బుద్ధి వచ్చింది. ఇంతకీ ఒకర్ననుకొని ఏం ప్రయోజనం? ఇదంతా నా...."

ఆమె మాటల మధ్యలోనే త్రుంచేస్తూ, "ఏదో జరిగిపోయింది. నీదేం తప్పులేదు. వేళకు ఇంటికి రావడం నాదే తప్పు. ఇకనై నా అలక మాని, దేవిగారూ, లేవండి" అన్నాడు కోపాన్ని నీలకంఠుడు గరళం మింగినట్టు మింగి, ముఖం మీద చిరునవ్వును ఎరువు తెచ్చుకొని.

కాశీరత్నం భర్త ఎత్తిపొడుపును అర్థం చేసుకుంది. ఇంకా వాగ్యుద్ధం పెంచటం ఇష్టంలేక లేచి వంటింటిలోనికి వెళ్ళింది కాఫీ చేయడానికి. అనంతనారాయణ పైజామా, లాల్చీ తొడుక్కుని వాలు కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు తెచ్చుకున్నాడు. తను బయట నిలుచున్నది భార్య అన్నట్లు అయిదంటే అయిదే నిమిషాలు. అయితేనేం? ఆ అయిదు నిమిషాలూ అయిదు యుగాల్గాగ అనిపించాయి. ఎంత శాంతంగా ఉండాలనుకున్నా తన వశం కాలేదు.

కాశీరత్నం కాఫీ తెచ్చింది. ఈ లోకాన్నే మరిచి న్యూస్ పేపర్ చదువుతున్న భర్తనుచూసి, అసలే కోపంగా ఉందేమో మాట్లాడకుండా కాఫీ కప్పు బల్లమీద ఉంచి నేరుగా పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఎదురుగా పచ్చి మిరప మొక్కలు. ఈ గొడవకంతకూ అవే కారణం అన్నట్లు ఆమె ఆ మొక్కల వంక చూసింది. వాటిని వేళ్ళతో సహా వూడబెరికి పారేయాలన్నంతకోపం వచ్చింది. అయినా ఆమె అలా చేయలేకపోయింది. భర్తకు మరింత కోపం వస్తుందన్న భయం కావచ్చు.

ఆ మొక్కల్ని అనంతనారాయణ ఆప్యాయంగా వేసుకున్నాడు. ఆ మొక్కలు ఏ ఇంటిలో ఉంటే ఆ ఇంటిలో సుఖ శాంతులు సమృద్ధిగా ఉంటాయని అతని కెవరో చెప్పారట. ఉదయ పాంధ్యలు విధిగా వాటికి నీరు పోస్తాడు.

'ఏమిటో పూల మొక్కలూ కావు. కాయగూరల మొక్కలూ కావు. పచ్చి మిరప మొక్కలు. తింటే కారంతో నోరు మండుతుంది. కళ్ళంట నీళ్ళు వస్తాయి. కాయలు తినకుండానే ఈ మొక్కలు వేసిన నాటి నుంచి తమ మధ్య చిలికి చిలికి గాలివానలు, తనకు కళ్ళనీళ్ళు తప్పడం లేదు.

కాశీరత్నం పలుమార్లు అనుకుంది - వీటిని పీకి పెంట మీద పారేస్తానే కాని ఈ

జగడాలు తప్పవని. ఆ మాట భర్తతో చేప్పే ధైర్యం లేక పోయింది.

"రత్నం! ఈ పూట కాఫీ కూడా లేదా?" అనంతనారాయణ గదిలోంచి గావుకేక పెట్టాడు.

"ఇంతకాలం ఏం అంటున్నా కుక్కలా పడి ఉంటున్నాను. ఇక నావల్ల కాదు." కాశీరత్నానికి కోపంతోపాటు దుఃఖం కూడా వచ్చింది. పచ్చిమిరపకాయలు తినకుండానే ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

భార్య కోపాన్ని, ఆ పైన దుఃఖాన్ని చూసిన అనంతనారాయణ మంచులా కరిగిపోయాడు. తనదే తప్పు. అయిదు నిమిషాలాలస్యం అయిందని భార్యమీద విరుచుకు పడ్డాడు. పాపం! ఆమె బాధపడుతున్నాది.

"కాఫీ కప్పు కళ్ళ ముందుంచుకొని, నన్ను నిష్ఠూరంగా అంటున్నారు. ఎంతసేపూ మీకు ఆ దిక్కుమాలిన పేపరు, ఆ ముదనష్టపు మిరప మొక్కలు కనిపిస్తాయి. ఆఫీసులో కిందవాళ్ళ మీదా, పైవాళ్ళమీదా చూపించలేని కోపాన్ని నా మీద చూపించడానికి మాత్రం నేను కనుపిస్తాను" అంది ఏడుస్తూనే.

అనంతనారాయణకు భార్య మిరపమొక్కల్ని తూలనాడడంతో ఆశ్చర్యం వేసింది.

"రత్నం! ఆ మొక్కలేం చేశాయి?"

"మీరు ఆ మొక్కలు వేసిన నాటినుంచే నా మీద ధుమధుమలాడడం మొదలు పెట్టారు. మొదట్లోనో మిఠాయో, మల్లె పూవులో తెచ్చేవారు. ఇప్పుడు తెస్తున్నారా? ఇంటికి రాగానే ఒక అరగంట పేపరు, తరవాత ఆ మొక్కలకు నీళ్ళూ, ఇంటిలో ఒక మనిషి ఉన్నదన్న ఆలోచన ఉందా?"

"అంటే ఆ మొక్కల వల్లనే ఈ కలహాలంటావు? ఇంటికి రాగానే కాస్త రెస్టు తీసుకోవాలని ఉండదా? ఎదురుగా తాళం కనుపిస్తే కోపంరాదా? నీ వన్నట్లు అయిదే నిమిషాలు కావచ్చు కాని, ఆ సమయంలో అవే అయిదు యుగాలు నాకు, పాపం! ఆ మొక్కలేం చేశాయి?"

"ఏం చేశాయా? ప్రత్యక్షంగా అనుభవిస్తున్నాను చూడండి! ఈ గృహంలో సుఖ శాంతులు కావాలంటే వాటిని పీకేయండి."

"రత్నం! మిరప మొక్కలు ఇంటిలో ఉంటే కలతలూ కలహాలూ ఉండవంటారు. నిజంగానే అవి నాటిన దగ్గరి నుంచి మన దశ తిరిగింది. నాకు ప్రమోషను వచ్చింది. అందుకే వాటిని పదిలంగా పెంచుకుంటున్నాను. నిజంగా నీకు వాటివల్లనే ఈ కలతలు అన్న అనుమానం ఉంటే పీకేయి" అన్నాడు కలకంఠి. కంట నీరును చూడనోల్లని అనంతనారాయణ.

"నిజంగా పీకేయనా?"

"నీ ఇష్టం!"

కాశీరత్నం సంతోషంగా పెరట్లోనికి వెళ్ళింది. మూరెడేసి ఎత్తున ఎదిగిన రెండు మొక్కలకు నాలుగేసి కాయలు, ఇంకా బోలెడు పూవు.

'ఈ పచ్చని మొక్కల్ని పీకేయాలా?'

'ఛీ! తన ఆలోచనే తప్పేమో? అతను అన్నట్లు ఇంటికి వచ్చేసరికి భార్య లేకపోతే మగవాడు బాధ పడడా? అయినా అతనేం అన్నారు? కొంచెం విసుగు చెందారు. ఇది సహజం కాదా? ఒకవేళ తనుభావించినట్లు ఈ మొక్కలే దెబ్బలాటకు కారణమైతే... మరి ఈ మొక్కల వల్లనేగా తన భర్త అంత కోపాన్నీ దిగమింగి మెత్తబడినది? ఛీ! వీటిని పీకేయాలనుకోవడం తన పొరపాటు.

కాశీరత్నం ఇంటిలోనికి వెళ్ళింది.

"మీ కాఫీ బాగా చల్లారిపోయింది. ఉండండి, వేడిచేసి తెస్తాను" అంది భర్తతో.

"రత్నం! నీ వా మొక్కల్ని పీకివేయ లేదా?" అన్నాడు భార్యను చూసి.

ఆ ఇద్దరి ముసిముసి నవ్వులతో ఆ ఇల్లు మల్లెల పరిమళంతో గుబాళించింది.

- ఆంధ్రప్రభ - సచిత్రవారపత్రిక, 21.08.1980